בס"ד

עלון 676

ד' שבוע'

חכמה ומוסר

מקור הברכה

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - **"חכמה ומוסר"**. פעיה"ק רכסים ת"ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

פרשת צו

"האש וליקחה"

צו

שבת הגדול, שבת ערב פסח

***מפטירין**: וערבה מלאכי ג'.

* אין אומרים בשבת זו "צדקתך".
* בשבת זו, פרשת הנשיאים - יום י"ב
* אין אומרים 'צדקתך' בשבת זו.
* סוף זמן ברכת הלבנה, כל ליל מוצ"ש.

זמני הדלקת נרות שבת

חיפה : 6:25
תל אביב : 6:34
ירושלים : 6:16

יציאת השבת

חיפה : 7:34
תל אביב : 7:34
ירושלים : 7:32
ר"ת חיפה : 8:10
ר"ת תל אביב : 8:10
ר"ת ירושלים : 8:12

שביעי פסח

שביעי של פסח
שירת הים, ב' ספרים.

מפטירין: וידבר דוד שמואל ב' כ"ב.

* השבת ו' לעומר.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת

חיפה : 6:30
תל אביב : 6:39
ירושלים : 6:21

יציאת השבת

חיפה : 7:39
תל אביב : 7:39
ירושלים : 7:37
ר"ת חיפה : 8:16
ר"ת תל אביב : 8:16
ר"ת ירושלים : 8:17

העבודה הראשונה בבית המקדש, באשמורת הבוקר. לאחר שהתקבצו כהני המשמרת והטילו ביניהם פייס, קידש הכהן הזוכה ידיו ורגליו בכיור, עלה בכבש ונטל מלוא המחתה דשן מגב המזבח. ירד, והניחו במזרחו של כבש, לעיני כל העומדים בעזרה. הניחו - ואיננו, כי היה נבלע במקומו, בנס, דבר יום ביומו!

לאחר הקרבת קרבן תמיד של שחר נכנס כהן לקודש פנימה, להיטיב את המנורה. החליף את הפתילות וניקה את הבזיכים. הוציא הכל למזרחו של כבש המזבח, למקום בו הונחה תרומת הדשן, שמו שם - ואיננו, כי היה נבלע במקומו, בנס, דבר יום ביומו!

כהן נוסף נכנס, לדשן את מזבח הזהב, להוציא את שיירי האפר לקראת הבאת גחלים חדשות וקטורת. את האפר הוציא - אמנם כן - למזרחו של כבש, הניחו שם - ואיננו, כי נבלע במקומו, בנס, דבר יום ביומו!

אין ספור עופות הוקרבו לעולה. הכהנים היו מסירים את מוראתם ונוצתם ומשליכים אותם "אצל המזבח קדמה, אל מקום הדשן - וכולם נבלעים שם במקומם".

אין ספור קרבנות חטאת ואשם הוקרבו, הכהנים בישלום בעזרה בכלי חרס ואכלום שם. כלי החרס טעונים היו שבירה בעזרה - והכהנים היו מניחים את השברים על ריצפת העזרה, כהרף עין היו נבלעים במקומם - ואינם..

זה היה מפליא, אילו לא היה המדובר בבית המקדש. אבל בית המקדש הוא מקום הניסים, וכי היכן ייעשו ניסים אם לא שם! רוחות סערה נשבו - ועמוד העשן התמר היישר, זקוף כמקל. גשמי זלעפות ירדו - ולא כיבו את אש המערכה.

הנר המערבי במנורה לא כבה, לחם הפנים היה לוהט כעבור שבוע כבשעת אפייתו, מאות אלפים הסתופפו - הם וקרבנותיהם - בעזרה שכל שטחה לא עלה על חמש מאות מטרים רבועים, בהקרבת קרבן הפסח. עמדו צפופים והשתחוו בהרווחה, בפישוט ידיים ורגליים, ורווח ארבע אמות בין איש לרעהו - עולם של ניסים!

ובלב כל הניסים הללו, נצטווינו בפרשתנו ציווי מיוחד: "אש תמיד תוקד על המזבח" להעלות עליו שני גיזרי עצים בוקר וערב. זאת, למרות שירדה על המזבח אש מן השמים "רבוצה כארי וברה כחמה". ומדוע? ביאר בספר "החינוך" שנצטווינו בכך כדי להסתיר את הנס. ונשאלת השאלה: הן כה רבים היו הניסים במקום הקודש, ולא נעשה כל נסיון להסתירם. לא מנינו לעיל אלא את חלקם. ומדוע נצטווינו במצות עשה ולא תעשה להביא אש משלנו כדי להסתיר נס במעוז הניסים? זאת, ועוד: וכי ניתן להסתיר נס זה של "אש רבוצה כארי וברה כחמה", וכי יעלה על הדעת שיספיקו שני גיזרי עצים לאלפי הקרבנות המוקרבים? והרי כל מי שיסתכל ויבחן יוכל לראות את האש מן השמים ואת פעולתה, להבחין בצורתה ובזיווה!

וכשנתבונן בדבר נבין, שאכן - זו היתה מטרת המצוה. ללמדנו שיש ניסים גלויים ויש ניסים נסתרים, אבל גם הניסים הנסתרים מסווים מעטה קלוש כל כך, עד שמבט בוחן יוכל לחשוף מיד את הנס ולהסיר את הלוט מעל ההשגחה המופלאה!

יתבונן כל אחד במאורעותיו: בבריאותו ופרנסתו, במישור המשפחתי ובכל מהלך חייו. בחסד ה' המורעף עליו, בהזדמנויות שניקרו בדרכו ובתפניות המפתיעות, ודאי יראה את יד ה' המנחה ומכוונת, מדריכה ומלווה. אם נתבונן במהלך חיי האומה, השורדת בתנאי גלות ורדיפות מזה שנות אלפיים - והיעב"ץ כתב שנס זה גדול בעיניו אף יותר מניסי יציאת מצרים! אם נתבונן בנס של קיום העם בארצו, כבשה אחת בין זאבי טרף, הן כל המתבונן במבט מפוכח יודה כי נס גלוי הוא, המורכב משרשרת ניסים אין סופית - נדע להעריכם ולהודות עליהם כראוי!

פרשת ויהי בשלח.

המהסס והמפקפק על ישועת ה'
- מסוכן הוא במצבו פן לא יזכה לזה

ובאמת דברי חז"ל אלו צריכים לזעזע אותנו מאד מאד, הן בייחס לעבר והן בייחס לעתיד, עד כמה קשה הוא נסיון האמונה, רואים מכות מופלאות - תשע מכות - שאכן עד מכת חושך כבר היו תשע מכות, ובכל זאת עדיין האמונה מעורערת ומפוקפקת, וההיסוסים אם כן לצאת או לא לצאת ממלאים את הלב, ולבסוף החלטה לא לצאת ממצרים, טוב לנו עבוד את מצרים מללכת באמונה אחר האלקים, הרי שזה נורא למתבונן! לראות, עד כמה קשה היא התמימות והאמונה בהקדוש ברוך הוא גם לאחר ראיית ניסים ונפלאות, זרוע נטויה ויד חזקה, ועם כל זה עדיין האמונה פגומה, ומעידה זו לא ארעה לאחד או לשנים אלא לשמונים אחוזים מעמנו.

וכמו כן צריך לזעזע אותנו דבר זה בייחס לעתידנו, וכמו שאמר הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, דכמו אז ביציאת מצרים כל מי שבאמת מכל לבו לא רצה לצאת ממצרים - לא זכה לזה, ומת במכת חושך, כמו כן מי שבאמת לא ירצה לצאת מהגלות האחרונה לימות המשיח - מי יודע אם יזכה לזה, ואמר, את ביאת המשיח צריך לרצות בכל רגע, באמצע העסק, באמצע בניית הבנין, על חשבון המשרה החשובה ביותר שיש לו, חייב אדם להסכים לוותר על הכל בשביל תיקון עולם במלכות ש-ד-י, ולקבל עליו לרדת מכל מעמדו כבודו ועסקו ואפילו ממעמדו הרוחני המלא בפעילות לכלל ישראל שמרבה לו זכויות לרוב, על הכל חייבים להסכים לוותר כדי שישלוט בעולם שלטונו של השם יתברך תחת פקודת משיח צדקנו במהרה, כדי שיתקדש שם שמים באמת, כי גם הפועל פעולות נשגבות, מה הן ומה כחן של פעולותיו לסלק החילול ה' הנורא שמתמלל שמו יתברך יום יום על ידי פורקי עול, ומה כבר יוכל לפעול - מי שיהיה - לקדש שם שמים בייחס למה שיתקדש שמו לעתיד, ואם לאו, אם עדיין יש לו סיבות המעדיפות אצלו את הגלות מהגאולה, יש לו לדאוג אם יזכה לה.

וזכורני מעשה באחד שנחתו עליו גזירות בגוף ובנפש, והיה מתענין בחשבון הקץ מתי תבוא הגאולה, מתי הקץ, וכמו כן היה אוהב

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

משל ונמשל...

"אם על-תודה יקריבנו" (ויקרא ז, יב).

כיצד הודה דוד המלך לה'?

כשיושבים אנשים בסעודה חשובה, המוזמנים החשובים מסובים בראש השולחן, והם יושבים בסדר נאה ובדרך ארץ. ואילו ליד הפתח יושבים אנשים פחותי ערך שאינם קרואים לסעודה כלל, אלא שבאו מעצמם, והם יושבים שם בקלות ראש ובליצנות, כדרך הריקים ופחותי הערך.

אם אחד מהחשובים נשמט לו מראש השולחן ורוצה לשבת ליד הדלת, הוא לא יחוש את עצמו בנוח מחמת קלות הראש של האנשים המצויים שם, ויותר מכך, לפעמים אותם אנשים שאינם מכירים אותו ואת ערכו, עלולים לגרום לו צער ויסורים בלעגם עליו.

לעומת זאת, אם המלך בעצמו יושב בראש השולחן עם החשובים, באותה שעה מחמת אימת המלכות, אפילו אותה כת היושבת על יד הפתח והמתנהגת תמיד שלא בדרך ארץ, אף אנשי כת זו ישבו בשעה זו באימה וביראה ובפחד מאימת המלכות, ומכל שכן שהם מפחדים לפגוע באחד מאלה היושבים בראש השלחן על יד המלך.

ויותר מכך, אם המלך מראה את חיבתו לאותו איש, ודאי וודאי שהם לא יהינו לפגוע בו, שהרי המלך שומר עליו באהבתו אותו.

מסביר רבי מנחם מנדל מקוסוב:

דוד המלך אמר: "ארוממך ה' כי דיליתני ולא שמחת אויבי לי" (תהלים ל, ב). כלומר, אעפ"י שאני דל ויושב על יד הפתח, בכל זאת לא נתת לאויבי לשמוח ולפגוע בי, כי הם יודעים שהמלכת את מלכותך עלי ואימת המלכות עליהם.

הקירבה של דוד המלך לה' ואהבת ה' אליו היא שחופפה והגנה עליו מכל רע, עד שכל אויביו לא יכלו לפגוע בו כלל וכלל.

עמוד התפילה...

*** אי"ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים.**
הצבור היקר והקדוש מוזמן.
קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.
*** וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות ובנים

אי"ה מדי שבת קודש, אחר תפילת ערבית מוצ"ש, מתקיים לימוד של אבות ובנים בבית מדרשנו, או גם אחר חצי שעה. הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

בס"ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה שליט"א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!!

המעוניינים לתרום לאחת מהמוסדות **הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל העניינים, התרומה לישיבה** בסך - 200 ש"ח. **ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב. לתיאום בט"ל: 9847363 - 04.**
או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

אי"ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת "צו, - **שביעי של פסח**":

יום	עלות השחר	טלית/ ותפיליו	נץ
ש	5:21:15	5:43:45	6:34:15
א	5:19:45	5:42:30	6:33:00
ב	5:18:30	5:41:00	6:31:45
ג	5:17:00	5:39:45	6:30:15
ד	5:15:45	5:38:30	6:29:00
ה	5:14:15	5:37:00	6:27:45
ו	5:12:45	5:35:45	6:26:30
ש	5:11:15	5:34:15	6:25:15
א	5:10:00	5:33:00	6:24:00
ב	5:08:30	5:31:30	6:22:30
ג	5:07:00	5:30:15	6:21:15
ד	5:05:45	5:28:45	6:20:00
ה	5:04:15	5:27:30	6:18:45
ו	5:02:45	5:26:15	6:17:30

השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.
* שיעור הכנה מ: **21.00 - 20.30.**
* ומהשעה: **22.00 - 21.00** שיעור ע"י מורנו ראש הישיבה, במסכת ביצה דף - כו.

שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: 21.45 אי"ה יתקיים שיעור מוסר בעניני **שמירת הלשון**.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע"י מורנו ראש הישיבה **או"ח טור וב"י, ומ"ב.**

מנחה: 18.25.
ערבית ראשונה: 19.25.
ערבית שניה: 22.00

שיעור מוסף מדי יום ע"י מורנו פאש - הישיבה והכולל
בשעה: 19.45. **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 13.20 - 11.15 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה. **הצבור הקדוש מוזמן.**
* **בליל שבת** שיעור בשעה: 22.30 - 21.30. **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**
* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית סימן **יח**, עם הסברים למעשה ע"י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה). **הצבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה.**
* **בשבת** בין השעות: 17.00 - 15.30 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב"ן, ואחרי כן ב"י ושו"ע**, ע"י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 17.00 תפילת מנחה. **הצבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

דבר המערכת.

לכל אחינו "בית ישראל" עליה בתורה ויראת שמים, וחורף בריא ושמח.

המעונינים לזכות לתרום ל"זכוי הרבים", ע"י הוצאת עלון זה לאור, ע"י תרומה לישיבה בסך - 200 ש'. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט"ל - 0527-182434
המעונינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר - 2598156 תזכו למצוות.

פרשת ויהי בשלח. המשך.

וכמו כן היה אוהב מאד ללכת אצל כל מיני חובבנים "מחשבי קיצין", לשמוע מהם אימתי הקץ, וכל זה כדי לעודד עצמו שהנה כשיבוא משיח יתפטר מכל צרותיו, ולימים נושע אותו אדם וב"ה הבריא בגופו ובנפשו וחזר למצב טוב יותר משאר בני אדם, ומני אז כבר פסק מלשאול אימתי תבוא הגאולה ואימתי הקץ. ולא מעטים כאלה ישנם, ברור שטוב הוא שלכל הפחות יש בהם אמונה, אולם לרצות להגאל צריך בכל מקרה גם כשטוב לאדם.

מעידת אמונה בתוך היקף ענני הכבוד השומרים מכל פגע

נמשיך להתבונן בקושי השגת האמונה וההשתעבדות לגזירת ה' בלב שלם. עם ישראל כבר יוצא ממצרים מלאים מרכושם של מצרים, כמובא בגמרא (בכורות ט) שהקטן שבישראל היה עמו משאוי תשעים חמורים הנושאים משללה של מצרים, מוקפים בענני כבוד, עמוד ענן ועמוד אש, עם כל זה חשש הקדוש ברוך הוא לרפיון אמונה בעם ישראל, "ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים וגו' כי אמר אלקים פן ינחם העם בראותם מלחמה ושבו מצרימה" (יג יז).

מי כמוהו יתברך - יודע יצרנו זכור כי עפר אנחנו, ועד כמה קשה הוא נסיון האמונה אף לאחר כל מה שעשה עמנו, ולכך לא הנחנו בדרך שנבוא בה לידי נסיון לבעוט בכל ניסיו ונפלאותיו.

ובכן, מתקדמים בני ישראל לכיוון הים, הים לפניהם מצרים לאחריהם, שוב נסיון קשה באמונה, ומעידה נוספת בחוסר ביטחון בהשם יתברך וכנאמר (יד, יא-יב): "ויאמרו אל משה המבלי אין קברים במצרים לקחתנו למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים, הלא זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר חדל ממנו ונעבדה את מצרים כי טוב לנו עבוד את מצרים ממותנו במדבר".

הקדוש ברוך הוא כביכול מסתבלן עם עמו ישראל ומתחשב בקושי נסיונם לבלתי הענישם, אולם מאידך דורש מאתם ביטחון מופלא: "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", כי לא יתכן שיקבלו נס קריעת ים סוף ללא הכנה של אמונה מושלמת.

הנס המופלא של קריעת ים סוף מסתיים, בני ישראל רואים נס ופלא עד כדי "אחד מהם לא נותר", שהוא פלא פלאים, מבני ישראל לא היה אחד שנפגע - כולם יצאו לשלום ועברו בתוך הים ביבשה, ואילו ממצרים אחד מהם לא נותר - אובדן מוחלט.

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: כז.

אם יש לאדם הנהגה חריגה קבועה, זה סימן שהוא בנוי מעוות, הוא באופן קבוע 'מעוות'. אני לא אומר שצריך לאכול בנחת כאילו אין לו מה לעשות בחיים, אבל בגבול של הדרך ארץ צריך, כי לאכול בצורה בהמית זה לא רק שאלה של 'זמן', האדם יורד ברוחניות ע"י אכילה בהמית.

גם כשהוא יבוא ללמוד 'תוספות' והוא ירצה להבין אותו, עם 'בהמות' תהיה לו בעיה להבין את התוס'. כי חסר את העדינות, כל הבנת התוס' בנויה על עדינות. וזה לא רק לגבי לימוד התוס', אלא גם לגבי הדברים שנוגעים לקיום המצוות.

עד כדי כך, שהוא אפילו כבר לא רואה אחרת, הוא רואה בעין בהמית, בהרבה דברים לא יהיה לו שייכות בכלל. יש כמה דברים, שרק אנשים שמתנהגים בעדינות, מסוגלים לתפוס.

אומרים, שאותה מידת 'הרגש' שה' ברא באדם להרגיש עניני כבוד נועדה כדי להרגיש את החבר וע"י כך לכבד אותו. תכלית המידה הזאת היא, שתכאב ותבין את החבר, איך לכבד אותו כראוי ואיך לא לצער אותו, כי אתה מרגיש יפה לגבי עצמך.

יוצא, שזה טוב אם זה מפותח אצלך. לא צריכים להרוג את המידה הזאת, זה טוב שהמידה מפותחת יפה, מצויין, כדי שע"י כך תוכל ליישם - לכבד את החבר כראוי. אם אתה מגלה שזו היא הנקודה של החבר, אז תן לו את הכבוד בנקודה זו. ואם הנקודה של החבר נמצאת בדבר אחר, תן לו בה. אבל אם תאבד את העדינות שכלפי עצמך, ע"י כך אבדת גם את החבר, כי כבר אין לך רגש אליו, אתה לא יודע מה חסר לו כדי לתת לו את מה שחסר לו.

וצריכים להזהר, שהרגש הזה לא ישאר בו כדי לרדוף את החבר, הפוך, הרגש הזה צריך ללוות את האדם כל חייו כדי להעניק לחבר! אם לא יפעמו בו הרגשות, הוא לא יוכל לכבד את האחרים, כי הוא לא מבין בזה.

לדוגמא, אם אדם גָדֵל כמו 'זרוק', או 'סמרטוט', בלשון האנשים, וכשהוא מגיע לאיזה מקום, לא משנה לו אם יתנו לו כסא לשבת או שישב על הרצפה, לא מעניין אותו, ממש בשלמות, לא מעניין אותו, אם יבוא לאדם כזה 'אורח', יכול להיות שהוא לא יתן לו אפילו כסא לשבת, שייך שהוא יאמר לו, 'יש רצפה מספיק גדולה'. הוא כל כך ירד במידת דרך ארץ, עד כדי כך שהוא כבר לא מרגיש את הצורך של האחר!

הרב בלוך היה בעד השיטה הזאת, - שכל המידות נצרכות לאדם, כי צריכים לעבוד את ה' עם כל המידות. אם אדם המית משהו מהמידות האלה, הוא כבר לא אדם 'השלם' שעובד את ה', כי הכל צריך לפעם בתוך האדם, לעבוד את ה' עם הכל.

רואים שהכל פועם אצל האנשים הגדולים, היה להם רגש להכל. בואו נתבונן באיזה **דוגמא**, אדם שאיבד את מידת 'התאווה', כשבא אצלו אורח, הוא לא מבין את האורח. שם לו משהו בצלחת ומביא לו, ואומר לו: "תאכל, מה אכפת לך מה זה, מה זה מענין".

אם אדם איבד רגש במידה מסוימת, הוא קלקל את העבודת ה' שלו. **לדוגמא**, אצלו אוכל זה באמת שום דבר, הוא כבר לא מבין אנשים שעושים עסק מאוכל, וגם את הילדים הוא מפסיק להבין.

אני חושב שהאנשים שהם עובדי ה', הם חיים את הכל, הם מעניקים כל הזמן ממה שיש להם, עם כל הרגישות והעדינות. הם כל הזמן שופעים בשביל האחרים, שופעים לתת, או שופעים בעבודה ביחס שכלפי ה'.

שמעתי בקשר 'לתלמידי ר"ע', שהם באו בגלגול מאותם עשרים וארבע אלף שמתו בעצת בלעם, והם הכירו יפה אחד את השני, עד כדי שידעו מה שורש נשמתו של כל אחד ואחד, וע"י כך, ירד ערכו של כל אחד בעיני השני, ולכן הם לא כיבדו אחד את השני. כל אחד ידע

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

בס"ד

מצא את המסתתר

לפרשת	צו שבת הגדול
ללא פרסים	
מצא 18 מילים מן הפרשה. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתתרת.

ש	ת	ע	ק	ל	ש	ע	ו	ת
ע	י	ו	ת	ר	מ	ת	ל	ע
ה	ל	ע	ל	ה	ו	צ	י	א
מ	ת	א	ת	מ	נ	ע	ה	מ
ו	ה	י	ה	ו	ד	י	ז	ז
ר	ק	ר	מ	נ	ע	ב	ח	ב
ת	ה	ג	ל	ו	ת	מ	ל	ח
ק	ע	מ	א	ש	ר	ח	ע	ה
ט	ת	ל	ה	ו	צ	י	א	ת
ר	מ	א	ת	מ	ע	נ	מ	ב
נ	ה	ג	ל	ו	ת	ב	ג	מ
מ	ל	ב	ו	ש	ר	פ	ע	י
י	ל	מ	ע	ת	ג	ש	ל	א
מ	ה	י	ה	ו	ד	י	ת	ל
ל	ת	א	ל	ע	נ	ת	מ	מ
ש	נ	ל	נ	כ	נ	נ	ח	ע
צ	ע	מ	ת	ו	ח	ע	ב	ת
ס	ש	צ	פ	ה	צ	ת	ז	צ
י	ע	ה	ת	א	ט	ח	ע	נ

מנחה	שמן	זבח
פגול	כליל	חרש
מרק	תקטר	חטאת
תנופה	מזבחה	תרומה
חלב	חזה	שלמים
פרשו	מלאים	ניחח

האם מצאת את המשפט:

קל יותר להוציא את היהודי מן הגלות מאשר להוציא את הגלות מלבו של היהודי

מאת: אמרות הצדיקים

בס"ד

קח פסק זמן...

מעוניין בהפוגה לשעות:

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שבת איפוח?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טוויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים: הרב נתנאל יהב, טל': 7124735 - 052.

* שבתות האירוח מיועדות רק לרווקים.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

מעשה'...

בעל "בית הלוי" מבריסק זצ"ל והרבי מקוידינוב...

מסופר, שחותנו של הגאון בעל "בית הלוי" מבריסק זצ"ל נמנה על חסידי מקוידינוב. פעם ביקר הרבי מקוידינוב זצ"ל בבית חסידו, והלה השתבח בפניו בחתנו העילוי המתמיד, השוקד על תלמודו יומם ולילה. הביע הרבי רצונו להכירו. נכנס לחדר לימודו של האברך, ומצאו מעיין בשולחן ערוך. התעניין: "באיזה סימן אתה אוחז?" אמר לו. השתאה הרבי: "עד לשם הגעת? הלא נצטווינו ללמוד על מנת לעשות, עם הסימן הראשון כבר סיימת?"

והתכוון לדברי הרמ"א בתחילת השולחן ערוך: "שויתי ה' לנגדי תמיד הוא כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים אשר הולכים לפני האלקים"...

ענה האברך: "אמנם כן, אך קושיא אחת נותרה לי באותו ענין"... אמר הרבי: "הבה ונשמע".

פתח ה"בית הלוי" ואמר: "הרמ"א כותב שם, שכאשר ישים האדם אל לבו שהמלך הגדול ברוך הוא אשר מלוא כל הארץ כבודו עומד עליו ורואה במעשיו, מיד יגיעו אליו היראה וההכנעה בפחד ה' יתברך ובושתו ממנו תמיד - מנסה אני ליישם את הדברים, ואיני זוכה למימוש ההבטחה ש'מיד' תיפול עלי הרעדה ואחוש בהכנעה. עמל רב עלי להשקיע עד שאני זוכה לכך. קביעה זו, ש'מיד' יגיעו אליו היראה וההכנעה, נותרה אצלי ב'צריך עיון'..."

ענהו הרבי על אתר: "משה אמת ותורתו אמת. אבל הבטחת הרמ"א היא 'כשישים האדם אל לבו'. את העמל הרב אתה משקיע כדי להחדיר את הידיעה אל הלב, אבל משהיא מגיעה אל הלב - פועלת היא מיד!"...

אכן, זו נקודת התורפה שלנו: הלב האטום. הידיעות נותרות במוח. דואג האדומי היה 'גיבור בתורה', כך העיד עליו הבורא יתברך עצמו! ותורתו לא הגינה עליו, חלקו בין אלו שאין להם חלק לעולם הבא. ומדוע, כי 'תורתו של דואג, מן השפה ולחוץ'. המוח היה המחשבה, והפה מדפסת. אל הלב לא חדרה. "טינא (טיט ורפש) היתה בליבו".

יודעים הרשעים שדרכם למיתה, ויש להם חלב (שיכבת שומן) על כסלם (על כליותיהם. שהכליות יועצות), ואינו מניחם לחזור בתשובה.

הלכות: דיני אכילת מרור בפסח.

1. אכל מרור שלא בכוונה למצוה, יש אומרים שיצא ידי חובה שרק בדבר שחיובו מדאוריתא הכוונה מעכבת בו, אבל מרור שחיובו מדרבנן אין הכוונה מעכבת בו. ויש אומרים שגם אכילת מרור שלא בכוונה אף שהיא מדרבנן, הכוונה מעכבת בה. ולהלכה מעיקר הדין יצא ידי חובה, והמחמיר לאוכלו שוב ללא ברכה, תבא עליו ברכת טוב.

2. כיון שעשיית מצוה שלא בכוונה, פעמים שאדם לא יוצא בה ידי חובה, לכן טוב שיתרגל האדם לומר לפני כל מצוה לשם יחוד, כדי שהמצוה תיעשה בכוונה לשם ציווי הבורא יתברך. אף שיש שמיחו על כל אמירת לשם יחוד בכל מצוה, טוב לאומרו, אבל אינו מעיקר הדין, ודי בכוונה במחשבה."

3. אכל מצה בליל הסדר כשהיה שוטה ונתרפא אחר כך כשעדיין ליל הסדר, חייב לאכול שוב מצה, כיון שהאכילה הראשונה היתה כשהיה פטור מכל המצוות, וחייב לברך שוב. ואם הוא לאחר חצות הלילה, יאכל שוב ללא ברכה (על אכילת מצה אלא רק המוציא).

4. מי שהיה עוסק במצוה שדינו שפטור ממצוה אחרת, וכגון ששמר על האבידה שמצא, או ששמר את המת, אף שהוא פטור ממצוה אחרת, אם אכל מצה ושאר מצוות הסדר יצא ידי חובה, ואינו חייב לאכול שוב אם בהמשך הלילה סר ממנו הפטור של עוסק במצוה, ואינו דומה לשוטה, כי הוא נחשב לאיש אלא שלא חייבתו התורה, אלא שספק אם רשאי **לברך** על המצוה, כיון שאינו יכול לומר וציונו, כיון שאינו מצווה, ועדיף שישמע הברכה מאחר שחייב בברכות.

5. אף שלכתחילה יש לאכול את כזית המצוה (מצה והשאר) בבת אחת, אבל אם אכל חצי כזית וחזר ואכל חצי כזית, אם לא שהה שיעור זמן של יותר מאכילת פרס, יצא ידי חובה, בדיעבד.

6. אין חיוב אכילת מצה אלא רק בליל הסדר, אבל מכאן ואילך בשאר ימי הפסח אין חיוב אכילת מצה.

7. יש אומרים שאין מצוה באכילת מצה בשאר ימי הפסח, חוץ מליל הסדר. ויש אומרים שיש מצוה באכילת מצה אף בשאר ימי חג הפסח. וטוב להדר בזה.

8. בליל שני של פסח חיוב אכילת מצה, כמו בליל ראשון של פסח.

9. יש אומרים שחייב לאכול פת בכל יום מימי הפסח, אלא שיוצא ידי חובה במצה עשירה.

10. אף שחובה לאכול בליל הסדר את כל הכזיתים, אבל מדאוריתא יוצא ידי חובה בכזית אחד.

11. הנוהגים לברך בכל שבעת ימי הפסח על אכילת מצה כשאוכלים מצה, יש להם לבטל מנהגם, וברכה לבטלה הוא, וגם הפסק בין ברכת המוציא לאכילת המצה.

12. יש להימנע ממנהג זה שאין אוכלים מצות בכל ימי חג הפסח חוץ מליל הסדר, מכל מיני חששות, שאין נכון לנהוג כן. ויש מי שלימד זכות על הנוהגים כן מחמת שאם יאכלו ויהיו כל היום בחששות ופחדים מחשש איסור חמץ, אין זו אכילה בשבילם אלא עינוי.

13. הטעם ששונה פסח מסוכות, שבפסח מברכים על אכילת מצה רק בליל הסדר, ואילו בסוכות מברכים לישב בסוכה בכל פעם שאוכלים בכל שבעת ימי החג, אף שאין חובה לאכול בכל שבעת ימי החג, א' כיון שבסוכות נאמר "בסוכות תשבו שבעת ימים" ואילו בפסח נאמר "בערב תאכלו מצות" שהוא רק על לילה הראשון. ב' כיון שאכילת מצה בשאר ימי החג רשות, ואכילתו רק מפני שאינו יכול לאכול חמץ, ואיך יאמר וציונו כשהאכילה רק כדי להשביע רעבונו, מה שאין כן ישיבה בסוכה שאינה לצורך גופו, אלא לצורך קיום המצוה, לכן שייך לומר וציונו. ג' בפסח אדם יכול לזון עצמו בשאר מיני מאכל, מה שאין כן בסוכות אינו יכול להעמיד עצמו שבעה ימים ללא סוכה, שהרי אינו יכול להיות ער יותר משלושה ימים.

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.